

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Vincentii Valentini cognomento Ferrerij, profeßione Dominicanı, sanctitate, doctrina, miraculisq[ue] clarißimi. ex ea quam quatuor libris conscripsit Petr. Rauzanus Panormitanus, Ord. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Mortem vt
laborum fi-
nem & ini-
tium gaudij
aspicit.

Latus mo-
ritur.

concupuerat. Quo viso Deo gratias agens, vt a-
nimum ita & corpus ad iter illud felicissimum
composuit. Mortem enim hilari vultu tanquam
laborum suorum finem & verae letitiae initium
aspiciebat. Modulabatur sibi funebre hoc canti-
cum. Resurgent mortui, & exurgent qui sunt in
monumentis. & latetabuntur qui sunt in terra. Hæc
cum & ipse caneret, & alios ut pari sequeren-
tur alacritate, hortatetur, caput ad dexteram in-
clinavit, tacitoque ac leni corporis motu sancta
animam Angelis tradidit, qui eam ad iustitiae so-
lem perduxerunt.

C. Baron. in VITA S. VINCENTII VALENTINI
Not. Mart.
Rom.

cognomento Ferrerij, professione Dominicani,
sanctitate, doctrina, miraculisq; clarissimi. ex ea
quam quatuor libri conscripsit Petr. Rauzanus
Panormitanus, Ord. Prædicat. ad Reueren. Magi-
strum eiusdem Ordinis Martialem Auribelli. O-
bit anno Domini 1418. annumeratusq; est inter
Sanctos à Callisto III. Papa.

¶. Aprilis.
Patria & fa-
milia eius.

Frater eius
Bonifacius
egregius iu-
niperitus
sit Carthu-
sianus.

Batus Vincentius, ex antiqua honestaque
Ferreriorum familia, Valencia clarissima
Hispaniq; ciuitate oriundus, parentes ha-
buit morum elegantia & honestate vitæ admodū
conspicuos. Qui præter hunc filium, egregium
familia suæ ac patriæ yniuersæ ornamentum, a-
lios duos genuerunt, quorum vni Petro, alteri
verò Bonifacio nomen fuit. Et quidē Bonifacius
qui fuit juris utriusque Consultus, omnium sui
temporis eruditissimus, mortua vxore, hortatu
fratris sui Vincentij Cartusiensem Ordinem e-
legit, eiusque habitum in quodam monasterio,

extra

extra urbem Valentia, quod Porta cæli vocatur,
suscepit: ubi cum tanto tamq; insigni religionis
studio versatus est, ut quarto ab ingressu anno, in
generalem fratrum illorum rectorem electus
fuerit.

Porrò Vincentius, qui non sine multis mag-
nisque futuræ sanctitatis indicijs in lucem edi-
tus erat, cum ad fontem regenerationis ab ami-
cis & cognatis delatus esset, atque inter illos de-
nominis impositione longa orta esset discepta-
tio, Sacerdos tædio affectus & diuina fine dubio
prudentia motus Vincentio illi nomen impo-
suit: quod admirandis illius operibus mirificè
congruere inuentum est. Ut primum, sextum æta-
tis annum ingressus fuerat, parentes quibus pro-
pter incredibilem animi modestiam & formæ e-
legantiam valde charus erat, literis eum imbu-
endum tradiderunt, in quibus tantos breui tem-
poris spatio fecit progressus, ut omnes coetane-
os suos multis parasangis superaret. Erat enim
puer adhuc, ab omni modo lascivia, sed lusu
etiam puerili alienus: & si quando pueris eum a-
desse contingeret, post breuem honestumque lu-
dum, iudicio silentio locum aliquem eminenti-
orem concendebat, eaque quæ ab egregijs diui-
ni verbi præconibus audierat, summa cum dex-
teritate proferebat, & graphicè admodum cru-
ditorum Theologorum gestus, dicta ac sententi-
as non sine audientium ingenti admiratione &
stupore exprimebat. Anno ætatis suæ duodeci-
mo, omnibus humanioris literaturæ disciplinis
imbutus, ad Dialecticæ studiū gradū fecit, in quo,

Vide pueri-
les eius
actus.

Anno etatis
sua duode-
cimo fit dia-
lecticus.

pari pietate adornabat. Singulis hebdomadis bis

quarta nimis um & sexta feria ieunabat, Missarum solennijs summa cum animi deuotione intererat, diuini verbi prædicatores doctos pariter & indoctos, pia quadam curiositate audiebat.

Gratia lachrymarum. Tanta verò lachrymarum gratia à Domino illi concessa erat, ut ab ijs desistere yaldè molestum esse videretur. Iam verò quanta cura ac studio

Benignitas eius in pauperes. pauperes fouerit quis explicari queat? Eos enim in domum paternam receptos lætissima fronte reficiebat, & quibuscumque poterat officijs eos sibi demerebatur, prorsus ut toto quatriduo ter-

tiā substantiæ suæ patrem illis, summa parentum voluntate erogauerit.

His tot tantisque præclaris adolescentis virtutibus, accedebat illud maxima admiratione dignum, quod anno ætatis suæ secundo & vicesimo, inter eos qui Valentiae philosophiam Theologiamque profitebantur, summus omnium habebatur. Erat ei grande & acutum ingenium, cum tenaci & indelebili memoria coniunctum, ac continua in studijs perseverantia: quæ omnia cunctis eum ciuibus Valentinis mirifice gratum reddebat:

Cum die quadam, pater eius in adulto iam filio tantam rerum peritiam, tantamque morum elegantiam attentius consideraret, animo fluctuare coepit, cui potissimum vitæ generi filium destinare velleret. Accersito igitur ad se Vincentio omne animi sui consilium ei exposuit, liberumque fecit ut vel religiosæ vitæ institutum, vel virginem aliquam nobilitate & pari diuinarum ac formæ gloria præstantem eligeret, vel postremò ut Romæ aut Parisijs, virtute & eruditione, suum ac familiæ totius nomen sempiternum redderet. Hæc cum pater dilecto filio proposuisset, ei-

que

Pater delibera-
rat, cui vitæ
generi fili-
um destina-
re velit.

que secundum voluntatem eius optime consul-
tum vellet, ita respondisse fertur: Scito, pater o-
prime, à diuitijs, corporis voluptatibus & seculi
huius honoribus me alienissimum esse. Omnem
amorem, curam & omnia denique vitæ meæ cō-
filia in Iesum Christum sine aliqua hæsitatione
defixi, ideoque in sacro Dominicanorum Ordin-
ne illi me totum consecrare constitui. Hoc est
quod à te mi pater, à matre, & omnibus qui mi-
hi chari sunt peto, ut hoc postulatum vœtra be-
nedictione dignum faciatis. Hęc Vincentij verba
ita patris matrisque animum perculerunt, ut
profusis lacrymis in oscula & amplexus filij
ruerent, & magno cum gudio de optimo san-
ctioris vitæ instituto ei gratularentur. In his a-
lijsque huiuscemodi sermonibus maxima illius
diei parte consumpta, altera luce, pater cum fi-
lio ad fratum Prædicatorum conuentum sele-
contulerunt, & Priori cæterisque fratribus ad-
uentū sui causam exposuerunt. Ea res haud vul-
garis eis lætitia causam acculit. Considerabant
enim ex illius scientia & moribus præstantissi-
mis Ordini vniuerso multum splendoris & glo-
riæ esse accessurum. Post triduum igitur, die Do-
minica, quæ fuit Nonis Februarij, annos natum
decem & octo tacro habitu donauunt.

Vincentij
ad patrem
oratio.

Et quidem post externa illa nouæ militiæ ar-
ma suscepta, prima illi cura fuit, vitam sancti
Dominici studiosè legere, eamque intimis ani-
mæ medullis imprimere, quò inclytum suū du-
cem viuis exemplis imitari eatur. Atque ut oppor-
tuno tempore Euangeliæ doctrinam longè late-
que diffunderet, tam pertinaci studio sacrarum
literarum lectioni incubuit, ut continuò dignus
habitus fuerit, qui Philosophiam publica pro-

Pater cū fi-
lio Vincentij
ad fratum Prædi-
catorum conuen-
tum sacerdos
adit.

Induit habi-
tum sacerdotalis.

Legit studi-
ose vitā S.
Dominici.

Prosternit
Philosophi-
am.

fessione alijs traderet. Quod ille munus tanta facundia & eruditione tres continuos annos expleuit, vt nō mediocrem ex eo laudem consecutus sit. Deindē Prior, caterique fratres vno animo Barcinonam eum mittere decreuerunt, vt diuinum illud ingenium altissimis omnium artū disciplinis imbutum, vberiores in toto terrarū orbe fructus quandoque proferret. Barcinona autem Ilerdam antiquam, celebremque Catalogoniæ ciuitatem missus, post octo annorum curriculum, fuit pro singulari sua eruditione à Benedicto Romanorum Pontifice, Theologorum ascriptus collegio, vbi inter studiorū illius tempora annos natus 24. opus edidit de dialecticis suppositionibus admodum insigne. Inde verò à fratribus & amicis Valentiam reuocatus, publicas ad populum conciones habere coepit, tanto cum fructu, vt ex vicinis etiam ciuitatibus multi ad eum confluenter, & sub tam insigni literarum ac morum præceptore proficere gaudent.

Valentia & At verò, vt copiosum toti ciuitati fructum atdamerit, tamen varias ibi & dæmonum & hominum pertulit insidias. Nocte quadam precibus matutinis consueto more absolutis, cùm instanter virtutem perseverantia à Domino postularet, visus est ei diabolus in specie senis valde venerabilis adstare, qui se vnum ex antiquis Patribus eremi quondam incolis mentiebatur, & tanquam multarum rerum vsu peritus, tantam vitæ austeritatem in florida aetate omittendam consulebat. Quid enim dicebat, hæc corporis mactatio tibi conferet, cùm in ea ad ultimam senectam minimè perseverare potes. Quare missam eam facito: & in sola Christi gratia ac benignitate confide. Nec dubites quin facile ab eo, si in

Dæmon ei aliquod apparet.

aliquod

aliquid delictum prolapsus fueris , gratiam consequeris , His auditis Vincentius, primūm vehementi timore commotus fuit : sed vt se ab eo nonnihil collegit , & meram dæmonis fraudem esse deprehendit , fæcto C R V C I S signo, inimicum in fugam compulit; qui magnō cum eiulatu ac tetro fœtore relicto , protinus euanuit.

Erat Valentiæ mulier quædam , tām generis nobilitate quam corporis forma præstans , quæ suggerente diabolo, capta est amore ipsius Vincentij tam ardēter, vt nullam aut animi aut corporis quietem habere posset , nisi cupitis eius amplexibus frueretur. Itaq; post varias insidias, tempore & loco opportunis viro sācto nequicquām structas, tandem grauissimam corporis ægritudinem mira dexteritate fixit prorsus vt de ipsius salute conclamatum esse putaretur . Itaque vt cælestes iras maturè per salutarem confessionem auerteret, virum Dei Vincentium aduocant, qui pro sua in proximum charitatem celeriter adueniens, & cubiculum ingressus, cunctis qui aderant, de more exclusis, cœpit puellam ad perfectum criminum dolorem, veramque pœnitentiam adhortari . At illa, quæ tota erat libidinis igne inflammata, aures salutaribus monitis occlusas habebat, & tota mente versabat, qua via modoque ad cupitos amplexus pervenire posset . Tandem post multa verba vitrò citroque habita, cùm occultum ignem diutius celare non posset, omni formidine pudoreque deposito, corporis operimenta abiiciens, nudam se viro sancto exposuit, atque ad foedam corporum commixtionem eum sollicitauit. Sanctus verò Confessor impudentis fœminæ audaciam admirat.

Fœmina
prouocat s.
Vincentiū
adlibidinē

admiratus , & scelus abominabile execratus, multa seueritate à tam nefario opere eam abducere conatus est ; seseque perpetuam castitatem Christo Iesu à teneris vouisse, neq; posse facinus tam abominandum , in iniuriam & contemptum summi Dei patrare obtestatus est. Quibus dictis, magna cum celeritate ex eius conspectu se subduxit. At illa tali grauiter indignata responso, tanquam altera Putipharis vxor, clamores contra virum Dei tollere conata est, quasi violenter eam opprimere voluisset . Sed summa Dei prouidentia, quæ suorum etiam honori contra improborum conatus consulere solet, nequaquam passa est, virum innocentem in criminis alicuius suspicionem venire. Ecce enim ut primùm impudica voces edere tentauit, inimicus, qui ei nefandum amorem ingesserat, easdem preclusit, & miseris valde modis corpus eius deuexare coepit. Multi itaque, qui præ foribus cubiculi praefolabantur ingressi, cum apertis indicijs mulierem à dæmonе obseßam viderunt, exorcistas aduocant, & varia vndique remedia exquirunt, vt eam à diaboli captiuitate in libertatem vindicarent, sed frustra. Dæmon enim, diuinorum verborum virtute fatigatus, nisi ille aduenerit, dicebat, qui per medias astutias ignis flamas illas pertransiit, certè huic loco non cedam . Hæc verba , quamvis aliquam recuperandæ salutis ostenderent, nullus tamen idoneus fatis verborum illorum inueniri poterat. Tandem unus illorum , qui forte aderant, Vincentium accersiri iussit , vt obscuritatem verborum illustraret. Ipse autem, et si nouas diaboli insidias pertimesceret, & difficilem se præberet, tamen Christo se commendans, precibus eorum paruit,

Obsidetur à
diabolo.

ac misericordiam Dei enixè pro mulieris salute
in ipso itinere precatus est. Vt autem in locum,
vbi misera laqueis diaboli constricta iacebat,
ventum est dæmon v lulatu teterimo, En adest, ^{Ad præsen-}
inquit, qui in medio ignis non est extuatus; quo ^{tiā s. Vincē}
^{tij fugit dæ-}
dicto muliere semiuia relicta, discessit. Attulit mon.
hoc eundis qui aderant, ingentem admirationē;
ac viri sanctitatem multō in populo célébriore
reddidit.

Sed diabolus qui fortē castumq̄e animum
eius frangere, & libidinis contagione maculare
se posse non desperabat, aliam statim viam mo-
dumq; machinatus est. Suggestit enim nonnul-
lis, vt mulierem quandam meritricē eximia
forma præditam, precio conductam, in cellam
eius introducerent. Captato igitur opportuno
tempore, impudica cellulam ingressa viro san-
cto laqueos tetendit. At ille à consueto oratio-
nis officio ad cellam rediens & fœminam in ea
conspiciens, ratus est esse dæmonem in specie
mulieris latentem. Illa verò, Noli, inquit, Vin-
centi, me diabolū existimare, fœmina enim sum,
tui amore vehementer capta, conceptum amo-
ris ignem cupitis amplexibus extinguere deside-
rans. Quarē nihil dubita, & præsenti corporis
mei voluptate fruere: Soli sumus, manebitq; inuitat.
tibi sanctitatis tuæ fama integra, neque vñquam
hæc res ad aures aliorū manare poterit. At Vin-
centius nihil neque eximia eius pulchritudine
motus: Abi, inquit, pestifera, & vndē venisti. pro-
tinus reuertaris, ne te diuina vindicta confestim
inuadat, & debitas tanti sceleris pœnas repenti-
na morte expetat. Illa his verbis protinus ita im-
mutata est, vt detestabile facinus suum agnoue-
rit, & profusa ingenti lachrymarum vi, yeniam
humī

Meretrix in
eius cellam
adducitur,

Mulierum
ad libidine
inuitat.

Contempta
refipiscit.

78 VITA S. VINCENTII
humi prostrata petierit, atq; deinceps ad melio-
rem se frugem receperit.

Per illud tempus, apud Auionem Galliae no-
bilissimam ciuitatem, Benedictus Tertius deci-
mus, summus Romanæ Ecclesiæ Antistes dege-
bat, qui cum multa admodum eruditio[ni] & san-
ctitati eius tribueret, tum verò eum sibi à confes-
sionibus elegit ac magistrum palatij Apostolicj
instituit. Ibi verò quamuis inter summos hono-
res ac mundi fastum quotidie versari cogeretur
tamen eandem viræ sanctitatem, mille periculi
expositam egregie tutatus est, adeò ut corruptor
etiam plurimorum hominum mores & scelerat-
tam vitam, cum doctrina tum exemplo ad optimas
viuendi rationes reuocauerit. Laborabat eo
tempore ecclesia insigni Schismate. Mortuo e-
nim ipso Clemente apud Auionem, uno omni-
um Cardinalium consensu, qui in ipsa vrbe con-
sistebant, ipse Benedictus ad illud honoris fasti-
gium euectus fuerat: ied aliae duæ Cardinalium
partes, alios duos Pontifices sibi elegerant, pro-
sùs ut res ecclesiæ in vitium discimen addu-
erentur. Etæ fuissent, nisi singulari sua prudentia ac pietate
Vincentius, fessis & inclinatis penè rebus ob-
uiam iuisset. Nullis vir sanctus laboribus parce-
bat, quod disruptum unionis vinculum resarciret
nunc Galliæ, nunc Hispaniæ regiones peragra-
bat, modo Sigismundum imperatorem, modo
Carolum Francorum, modò Martinum Aragoniæ
reges: sæpè ipsum Benedictum adibat: effecitque
ut omnes ad generale Concilium Constantiæ
præclara Germaniæ vrbe, conuenirerent, quod agita-
ta tantis fluctibus Christi nauicula, ibidem iactis
concordiæ anchoris firmaretur.

Fit Confes-
sarius Pa[tri]a
& magister
Palatij.

Seçtione in-
ter Cardi-
nales, de eli-
gendo Pon-
tifice.

Concilium
Constanti-
ense.

Cum

Cum haec Aunionæ & Constantiæ gererentur, & quadam die Vincentius cum animo suo attentius pertractaret, quid sibi in tantis rerum angustijs faciendum esset, repente acerrima febri corruptus fuit, prorsus ut de salute eius clamatum esse putaretur. Duodecimo vero die, quo adeò grauiter laborabat, visus est ei adesse Christus mirabili claritate coruscans, qui & corporis robur utrumque restituit, & ingenti lætitia perfusum sui visione mirificè recreauit. Conmitabantur beati Patres Dominicæ & Franciscus, cum innumerabili angelorum multitudine. Deinde post multa his eum verbis allocutus est. Constanst esto Vincenti, & istum mentis tuæ angorem missum facito. Ego enim optatam Ecclesiæ pacem, & tibi sanitatem restituam. Tu igitur, relicta curia, Euangelij prædicationi insta opportune, importunè, ac populis extremum iudicij diem, opinione citius affuturum denuncia. Nil te improborum hominum minæ & calumnizæ, nil aduersariorum insidia deterreant: quoniam me duce ac protectore cuncta pericula evades, & uberrimum verborum operumque tuorum fructum felici morte consequeris. Hæc dicens genas beati Vincentij leniter in singularis familiaritatis signum tetigit: moxque adiecit multis, quæ ad instruendum militem suum erant necessaria. Christus ipse disparuit. At Vincentius statim reuocatis viribus, è strato surrexit, rectaque ad Benedictum mentem suam expositus perrexit. Qui animo ægrè admodum affectus, nullum non mouit lapidem, quod eum ab ea mente reuocaret. Atque ut eum apud se detineret multis honorum compedibus vincire tentauit. Primum Valentensem, deinde

Christus ei
apparet, cu
ss. Domini-
co & Fran-
cisico.

Christus mæ
dar ei offi-
ciūm prædi-
cationis.

Iler-

Cum

Recusat E-
piscopatus
duos & Car-
dinatum.

Herdensem episcopatum obtulit. Cumque obli-
tis huiusmodi dignitatibus minimè electeretur
postremò in lacrum Cardinalium numerum
summa Parrum omnium voluntate & gratula-
tione asciscere voluit. Sed vir sanctus parian-
mi magnitudine summum illum honoris gra-
dum concordare recusauit. Tum Pontifex vi-
tam insigni animi altitudine, liberam ei euang-
elizandi, cum ampla ligandi absoluendi que
fuitate potestatem fecit.

Hic igitur dignitatum vinculis liberat.
Vincentius, Auinonæ primum, deinde per vi-
bes & villas diuinæ verbi semina spargendo
Catalonian reuersus est. Populus autem eum
non aliter quam vnum ex veteribus Apostoli
sequebatur, atque incredibili quadam audita
verba excipiens multis eum obsequijs venerabi-
tur. Stupebant cuncti admirandam virtutem doctri-
nam nec deerant tamen qui calumnias in eum
iacerent, tanquam nouarum rerum studiolum
principiè quodam minorem extremi iudicij
eum annunciarer. Sed illum non calumpnia homi-
num, non virtus austerioris non maris & itinerum

Admiranda
eius prædi-
catione.

pericula rehorabantur. Ab anno ætatis suæ qua-
dragesimo, ad vitium v. q. virtus terminum, di-
uini verbi prædicationi (quamvis anteā minimè
id ipsum neglexerit) incredibili alacritate incu-
buit. Regiones varias peragruit. Catalonia
regnum Valentia, Aragoniam & Nauarram quo
sunt in citeriore Hispania. Ex Hispania vero ulto-
riore, excepta Gallitia & Portugallia, singula
alias ferè regiones, urbes & oppida ac villas cir-
cuit. Ex Gallia, Delphinatum, Prouinciam, Sa-
baudiam, Franciam, Burgundiam, Norrmanni-
am, Biturniam, Alueriam, Flandriam, Albiam,

Anno etatis
sue, in totū
se confert
ad prædi-
candum.

Octau-
Et
no
in
ru
su
tis
m
se
of
pa
on
ta

V. APRILIS.

Octauiam, Picardiam, Valconiam, Britanniam,
(vbi & feliciter migravit) cum doctrina tum
virtute mirifice illustravit Italiam quoque, &
varius regiones urbesque pedemontij obiuit,
atque multas Lombardiæ terras & ciuitates per-
agrans, demum Genuam venit, vbi uno non ad-
modum mense commoratus est. Præterea om-
nem illam maritimam circumquaque regionem
lustravit. Decreuerat sic paulatim progrediendo
ac docendo in Tusciam venire, & singulas Italijæ
regiones perambulare, sed in portu Veneris con-
sistens, fuit ab Hispania rege Ioanne, literis per-
amanter scriptis reuocatus. Itaque in Hispanias ^{Reuocatur} _{in Hispani-}
rediens, post uberrimum animarum fructum
ibidem factum in Gallias profectus est. Quo
tempore Hericus Angliae Rex fama mirabilium
operum permotus, missis nuncijs & literis, eum
ad se allexit: vbi seminato Dei verbo minimè
poenitendos fructus fecit. Inde vero in Scotiam
& Hiberniam, aliam Oceani maris insulam disces-
fit, atq; tandem in Gallias reuersus est.

Hisce verò discursibus, egregia sanctitas cum
magna virtute austernitate coniuncta respondebat.
Et quidem somni erat parcissimus. Optimam ^{Eius diurna}
noctis partem (quinque solum horis quieti datis) & nocturna
in precibus aut lacrarum lectionibus scriptura-
rum transigebat. Mane sacro Missæ officio, cum
summa spiritus attentione peracto, verba salu-
tis ad populum habebat. Inde oblatos sibi infir-
mos signo crucis sanabat, atq; vt populorum ad ^{Signo Crucis}
concurrentum deuotioni satis ficeret, manus ^{eis sanat in-}
osculandas præbebat. Cibo vtebatur admodum ^{fimos,}
parcè, neque unquam à primo suscepit religi-
onis die carnium esum, nisi eidens eum necessi-
tas cōpulisset, admisit. Vinū aqua benè dilutum

F

sume-

VITA S. VINCENTI

fumebat, idque semel aut bis & raro ter, nunquam
verò post tertiam vīam bibere visus fuit. Illud
præterea pro edomanda carne, & in memoria
Passionis Christi à prima adolescētia obserua-
vit, quod singulis noctibus, funiculis quibusdam
corpus suum multis cum lachrymis cædebat, &
si forte per ægritudinem id facere nequiusset, à
fidis socijs suis hoc fieri volebat, eos per Iesum
Christum obtestans, nè quid dubitarent, piam
illam in eum crudelitatem exercere.

Et quoniam maxima hominum frequentia
eum de loco ad locum euntem sequebatur, mul-
tos secum sacerdotes religione ac doctrina præ-
stantes habebat, quorum officium in excipiendis
confessionibus vel maximè constitutum erat. Eos
autem, qui pro agendā pœnitentia eum seque-
bantur, singulis diebus post Solis occasum, lon-
go ordine per vrbes nudatis tergis incedere vo-
lebat, in quæ flagellis acriter sauentes, lugubri
quodam hymno, quem interim canebant, & se &
alios ad veram cordis contritionem excitabant.
Inter quæ tantus omnium luctus exoriebatur,
tanta contrito, tanta religio, vt plurimi locorū
incolæ talibus flexi exemplis in lachrymas solu-
ti, virum Dei sanamq; eius socierat per multa
terrarum spatia sequerentur: adeò vt frequen-
ter sacra illa societas, supra numerum decem
millium hominum excreuerit. Quin etiam tan-
ta multitudo ad sacras eius conciones conflu-
ebat, vt non raro in locis campestribus, octoginta
hominum millia visa fuerint. Ijs, qui studio me-
lioris vitæ ei adhærebant, paterna sanè cura suc-
currebat: Eleemosynas pro vnius cuiusque ne-
cessitate distribui faciebat, quod supererat
Pecunias nō pauperibus erogabat. Oblatas pecunias nun-
quam

Miri homi-
num con-
cursus.

quād admittebat: vetabatq; suos quicquam, præ-
ter ea quæ vietiū quoridam necessaria videban-
tur, accipere. Quoties rem diuinā faciebat, antē
sacrorum mysteriorum communionem, tantam
lachrymarum vim fundebat, vt nemo intuen-
tium à luctu lachrymisque se continere pote-
rat.

¶ Porrò in vitiorum reprehensione vt valde ter-
ribilis, ita vicissim suavis admodum exitit, adeò
vt qui fructum sermonum eius vel semel gustas-
set, semper deinde siccis audisque faucibus ad
eum iterum atque iterum percipiendum prope-
raret. Hinc ex fidelium cœtu, qui perditis flagiti-
osisque moribus in apertam pestem & sempiter-
num interitum ruebant, supra centum millia ad
studium melioris vitæ reduxisse fertur. Nec mi-
rum sanè. Tanta enim dexteritate peccati fœdi-
tatem detegebat, vt multi frequenter fulmine
verborum eius exterriti, humi se posternerent,
& fœda animarum suarum vulnera, omni pudo-
re postposito, aperirent, eaque cum lachrymis
fananda præberent. Cùm verò de futuro iudicio,
aut Christi Passione, vel horrendis inferorum
supplicijs differeret, tantus statim fletus audie-
batur, vt ipse nequaquam in instituto sermorē
progredi posset. Iam verò quanto ingenij acumi-
ne, contra Iudeorum perfidiam argumenta vi-
brauerit, quis pro dignitate explicare poterit?
Certè hoc constat, quod in diuersis vtriusque His
pania vrbibus, supra viginti quinque millia ad
Christi sacra perduxerit, eorumque templa in
Christi ecclesiæ conuerterit. Nec multò paucio-
ri numero Saraceni, quorum in Hispania ingens
est numerus, ignitis eius eloquijs incitati, sacri-
legā Mahometis sectā detestates, sacrū baptismā

Nōta fructū
mirabilem
concio auras
eius.

percepit. Multa preterea odio inueterata, multas in iniurias castigales sopiauit, & dissidentes in diabolibili amoris vinculo coniunxit. Testis huius rei vnum sit ex multis. Erat inter duas Valentinorum familias, Solenorum videlicet & Cen-

Fosiliatio-
dio disside-
tes cœdiciat.

tellarum tanta discordia & ardens inuidie flamma, ut variae cœdes fuerint utrinque perpetratae, quæ cum nulla arte vel industria extingui posset, unus Vincentius eam comprescit, animosque hosilios & dissidentes in utra concordia sociavit. Meritrices, lenones homicidas, piratas, viu-

ratioes, blasphemos, & huiusmodi generis homines in sceleribus perditos, millia plus minus quadraginta ad flagitorum agnitionem, & ad eos penitentia sanctus quos supra expressimus, reduxit. Neque mirum haec cuiquam videri de-

bent, praesertim cum in eo summa quedam eloquentia cum insigni vita sanctitate certas videatur; incredibilis sententiarum grauitas, splendor nitorque sermonis, animos auditorum suspenso tenebat, signa vero & clarissima mira-

Donum lin-
guarum ha-
bituit **Vincē-**
tius.

cula dicta confirmabant. Nec deerat donum linguae veteribus olim apostolis concessum.

Accedebat ad haec omnia, vox sic à natura formata, ut eam pro libitu facile expromereret, & remotissimas aquæ ut propinquas aures percelleret. Tanta autem inerat omnibus cupiditas eum audiendi, ut ijs horis, quibus ad populum verba faciebat, tota ciuitas feriaretur. Opifices ab operibus cessabant. Doctores, qui publica liberalium atrium studia profitebantur à lectionibus vacabant. Quid multis? Docti pariter & indocti ad conciones eius confluabant, nec sine maximo fructu recedebant. Erat illis temporibus tanta omnium contritio, tanta religio, tanta in vestitu hone-

honestas, & in vietu parcitas ut cuncti tempora
priscorum Apostolorum redijisse estimarent.

Machoma rex Granatæ, qui a suis infidelis, ta-
men auditæ fama virtutum eius, missis legatis eū
ad se allexit, data fide, quod liberè in suo regno
Christum prædicare posset, non obstante impia-
Mahometis lege, quæ summum nefas esse statuit
Christi legē ad aures admittere. Et quidem Vin-
centius salutis illius gentis auditus, confessim eō
aduolauit, & cum incredibili tum regis tum a-
liorum Saracenorum attentione, Christum illis
prædicauit. Iamque magnam populi multitudi-
nem Christo genuerat, cùm satrapæ quidam fe-
licitibus adeō successibus commoti, ipsi regi reg-
ni amissionem comminati sunt, nisi maturè insi-
gnem Christi præconem ē finibus suis ejaceret.
Ea re compulsus Vincentius, ad Christi oves re-
uersus est. Magna erat illius apud omnes Chri-
stianos principes, & purpuratos Patres auctori-
tas, adeō vt in rebus dubijs vnum illum tanquam
diuinum oraculum consuluerent. Martinus &
Ferdinandus Aragonie & Iohannes Hispanie re-
ges obuiā illi procedere consueverunt, quo-
ties illius ad urbem aduentus nunciabatur: In ur-
bibus verò tantus ad eum populi concursus fie-
bat, vt obiectis ligneis cancellis cum ab impor-
tuno concurrentium accessu secludere deberet.

Martinus Quintus Romanorum Pontifex, qui
Constantiensi Concilio, uno summoque Patrum
omnium consensu (amotis tribus alijs quorum
causa Ecclesia graui schismate laborabat) illo
summæ dignitatis titulo decoratus fuit, illicè per
Antonium Montanum Theologorum omnium
eo tempore facilè principem, cōcessam iam an-
tē illi à Benedicto ligandi docendique potestate

Machoma
rex Sarace-
norum, eū
ad se acce-
dit.

Summa illie-
us apud re-
ges & Car-
dinales au-
toritas.

Antonius
Montanus
summus
Theologus,

confirmavit, eumque ut tanquam fidelis seruus & Christi Apostolus viriliter suo munere, ut cœperat, fungeretur, hortatus est. Erat eo tempore in Galliae regione, quam Delphinatum vocant, gens quædam ferè barbara, & omni scelere contaminata, prorsus ut ab obscoenis eius facinoribus locus iste Gallorum lingua Vallis Puta dicebatur, quod Latino sermone Vallis foeda explicatur. Ad huius gentis ferociam domandam multi iam ante à Romanis Pontificibus viri pietate pariter ac eruditione præstantes missi fuerant, sed omnes vel malè ab indomita gente multati re infecta redierant, vel ferro trucidati occubuerant. Hæc audiens fortissimus Christi miles, cælestibus armis egregie tectus, eò proficisciatur, pone religiosa illa catérrua sequente: ut videlicet eorum exemplo gens illa facilius ad contritionem prouocaretur. Nec frustrà. Nam ut primum eius in terram aduentus innotuit, certatim magna auditate ad eum cōfluere, ac paucis post diebus, omni ferocitate posita, colla suauissimo Christi iugo subdere non recusauit, tantisq; potestate virtutibus alijs prælucere coepit, quantis ante sceleribus fœdata, bonis etiam ac pijs tenebras effuderat: ea propter vir sanctus cōstituit ut Vallis Puta, mutato nomine Vallis Pura vocaretur.

Cùm aliquādō apud Valentiam Hispaniæ urbem ad populum verba fecisset, atq; à concione multis ad eū confluentibus benè precaretur, adfuit inter alios Alphonsus quidam, vir cùm alijs virtutibus tum iuris vtriusque scientia admodū clarus. Eum Vincentius intuitus: Gratulor inquit tibi, optime fili, quod & patriæ & familiæ tue magno sis ornamento futurus. Summam enim inter mortales dignitatem obtinebis, meq;

Vallis Puta
habitatores
barbari &
valde flagi-
tiosi.

Vincentius
gentem ferā
& indomitā
ad sanitatem
reducit.

S. Vincentius
clareret pro-
phetia Spi-
ritu.

vita functionem maximo honore afficies, & præcipua veneratione prosequeris. Tantum vide ut in virtutum studio perseueres. Alphonsus auditis his virti sanctissimi verbis, strenue virtucibus acumulandis incubuit: ac paucis post annis Valentinus Episcopus, inde Cardinalis, postremo iam grandænus, præter omnem mortalium expectationem Pontifex Romanus creatur, datus Calixtus III. Tum vero non immemor, quæ ante annos quinquaginta ipsi prædixisset Vincentius, tertio Pontificatus sui mense, eum Sanctorum catalogo ascripsit.

Cum Barcinone, die quodam Dominico concionem haberet, & maxima annonæ caritas cum extrema fame ijs in locis esset, vir sanctus diuinus permotus, subito populum ad gratiarum actiones Domino persoluendas hortatus est; Nam, inquit, ante Solis occubitum, duæ magnæ naues tritico onustæ, in portum urbis vestræ appellentur. Ijs verbis quamvis multi è populo insperata lætitia exultarent, viri tamen grauiores, quibus Vincentij virtus necdum satis perspecta erat, non modò nihil verbis illius tribuebant, sed nō minimam etiam ex ijs offensionem hauriebant. Quin & Prior & fratres temeritatis eum ac dementia arguebant, quod futilibus eiusmodi sermonibus (vt ipsi dicebant) miseram plebem ad innanem lætitiam prouocasset. At ille cum placide responderet, ac in sententia permaneret vera eum dixisse euentus docuit, nauibus ante Solis occasum ad urbem feliciter appulsi.

Multa insuper clarus prophetæ spiritu alijs multò antè prædixit. Tribus fratribus diuersis temporibus ac locis, mortis diem ac horam aperuit, & salutaribus monitis egregiè eorum sa-

Iuti consuluit. Matris quoque & sororis suæ obtum longissimo ab ijs intervallo remotus cognouit. Longum nimis foret singula referre: ad miracula veniamus. quæ ex multis pauca, maximam cunctis sint admirationem allatura.

Miraculis
clarer.

Immene
facinus.

In villa, quam Morellam vocant, nō multum distante à Valentia, vir fuit & genere & virtutibus nobilis: cuius vxor multis quidem virtutibus ornata, & eximia corporis pulchritudine prædita erat, sed per internalla quasi furore correpta, ingens profecto & sibi & suis adferebat periculū: cùm alioqui sibi redditā singulari prudentia & mansuetudine polleret. Huius ad eðes, inuitante marito, cùm beatus venisset Vincentius, sacra manuum suarum impositione, eam quamdiu illic moratus est. ab omni furoris molestia ità soluit, vt planè liberata putaretur. Die autem quodam, marito cum familia ad Vincentij concionem abeunte, illa cum familiari quadam foemina remansit, vt redeuntem vnā cum Vincentio maritum exquisiro edulio exciperet. Interea alijs absentibus rursus amentia corripitur, & eccè infantem ipsa suum in frusta secans, partem ad ignem coquit, partim in coena reseruat. Maritus autem à concione latus domum rediens, ab occurrente perquirit vxore, num in hospitis aduentum prandium parasset. Illa respondet, parata esse omnia. Rursus marito sciscitante an pisces commodè cocti essent, imò ait, & cum pīcibus egregias etiam carnes coxi. Inter hæc animaduertit maritus, illam solito more furijs agitatam, proprium mactasse filium. Tum verò horribilis clamor & luctus exortus, omnium aures animosque percudit, atque ad Vincentium etiā peruenit. Ille auditio immani facinore pro-

tinus

tinus accurrit, extentaque manu clamores & e-
iulatus compescit, ac dissecta infantis membra
afferri precepit. Quibus allatis genua flectit, pau-
cis obsecrat Deum, indè crucis signum in cadauer
exprimens: Iesus, inquit, Mariæ filius, mundi sa-
lus & Dominus, qui huius infantis animam ex
nihilo fecit, eam in hoc corpus restituat ad lau-
dem & gloriam nominis sui. Hæc ubi dixit, in-
fans, cunctis inspectantibus, protinus reuixit. A-
Ius quoque infans mortuus illi oblatus, preci-
bus illius ad vitam reuocatus est.

Valentia sub sacra concione, mulier quædam
ab ipso ortu mura ad illum adducta fuit. Ille in-
termissa paululum concione suspiciens in cœ-
lum, Filia, inquit, quid vis? Respondit illa, Panis
volo & loquendi facultatem. Tum ille, Panis
quidem, inquit, inopia nunquam laborabis, sed
loquelæ officium, noli in sempiternam animæ
tuæ perniciem expetere. Nam si hactenus loqui
potuisses, iam dudum tuo ipsius vitio, & corpo-
ris & animæ mortem incurrisse. Abi igitur do-
mum, & mente Deum laudare ne cesses. Re-
spondit illa: Faciam quod hortaris, pater: statim
que obmutuit, ac septimo deinde anno, vitam
cum fœlici morte commutauit.

Quodam in hospitio, quindecim panibus su-
pra duo hominum millia vir sanctus refecit, & hominum
vinum penè acidum in optimum mutauit; quod satiat.
tr. panibus,
Supra 2000,
genus virtutis admodum illi familiare fuit. Fer-
tur etiam dæmoniacos supra sexaginta, diuersis Dæmonia-
locis & temporibus curasse.

Fuit aliquando puella quædam sœuissimo ob-
fessa dæmonio, ab octo viris ad beatum virum
adducta, quæ horrendis clamoribus & sœuitia
cunctis terrorem incutiebat. Vincentius autem

cum solo verbo, impotentem dæmonis vim in
puella compescisset, præcepit illi in Christi
nomine, ut quando & quam ob causam puellam
ita exagitare cœpisset, ediceret. Tum ille fassus
est, se matrem puellæ ante septennium incitatæ
conatum, ut per summum scelus marito morte
inferret. Illam verò cum insolitos in ædibus suis
strepitus, dæmonum nequitia excitatos audisset,
euigilasse, sequæ Crucis signo, Christi & beata
Mariæ Virginis nomina appellâs, munijisse. Tum
verò se contra illam præualere non potuisse, sed
puellam Crucis signum negligentem inuasisse.
His auditis Vicentius, iussit illum puella illæsa
migrare; qui horribili cum eiulatu ac fœtore
terrimo, puella ferè exanimi relicta, exiit, qui
Vicentius domum reductam cibo potuque re-
fici iussit: ac peccatis per salutarem confessionem
deletis, hortatus est eam ut melioris vitæ studio,
alias dæmonis insidias vigilanter ac prudenter
declinaret.

Puellâ cro-
ce se non fi-
guantē, oc-
cupat dæ-
mon.

Dæmons
in forma
equorum
apparent.

Murciæ in Hispanijs, ipsa Dominica Palma-
rum, Vincentio verba ad populum faciente, træ-
equi indomiti impetu in templum factæ, ipsam
cōcionem in effusam fugam compulerunt, cum
vir sanctus cunctos hortatur ut constanti animo
gradum fisterent, & Crucis signo inanem illum
terrorem repellerent. Cumque multi eius hor-
tatu gradum fisterent, vir sanctus præcepit dæ-
monibus, qui sub equorum specie oculos homi-
num deludebant, ut protinus nemine læso, vrbe
excederent. illi is autem abeuntibus: Ecce, inquit,
Vicentius dæmones illi sub horrida equorum
specie latentes, impoëti dominatu vrbem hanc
occuparunt, nunc verò eliminatis multorum
vitijs, nouoq[ue] virtutum vestrarum splendore
fugati

vim in
Christi
ellam
e fassus
ncitare
morté
ous suis
adisset,
r beata
e. Tum
isse, sed
uafisse,
illæfa
coetore
ijt, quâ
que re
essioné
studio,
denzer
alma
re, tret
ipfam
, cùm
animo
illum
us hor
bit de
homini
, vrbe
nquit,
orum
in hanc
corum
ndore
fugati

fugati, conati sunt quibusdam perniciē adferre,
sed Christo propitio illorū conatus irriti fuere.

In quodam Cataloniæ pago, ipsiſ ſerijs Apo
ſtolorum Petri & Pauli, tam immanis & horri
da ſubitō tempeſtaſ orta eſt, vt omnes ſe interne
cione delendos exiſtimarent. At vir ſanctus per
acto Miffæ ſacrificio, aqua benedicta ilicò tem
peſtam diſſipauit, & miram aëris ſerenitatem
à Deo impetravit. Deindè prædixit ſimilem in
tra annum tempeſtam excitandam, & niſi A
poſtolorum principes pro eorum apud com
munem Dominum peccatis interceſſerent, ne
germen quidem vnum in agris relictum fuiferet.
Undecim ab hac prædictione effluxerant men
ſes, cùm horrida tempeſta ſubitō adfuert. Fertur
autem ſepiſſimè ortas tempeſtaſ Crucis ſigno
coimpeluiſſe.

In Galliæ oppido Carcaſona & alijs circum
quaque locis, mensibus admodum ſex terreſ illi
extrema ſiccitate laboranti, cùm ſuiftum popu
litotius precibus imbreſ, adeò copioſum è cæ
lo detraxit, vt eundem iterum precibus repr
imeſ neceſſum fuerit. Alijs inſuper ſtupendiſ
virtutib⁹ ac miraculiſ clarus admodum fuit,
ſed nos ea, ne nimia prolixitate lectorem onere
mus, ſtudio ptertermittimus, atque ad ultimum
eius vitæ actum properamus.

Igitur poſt luſtratas illas, quas ſuprà memora
uimus, regiones, eam demum Galliæ partem,
quæ Britanniā dicitur, ingressus eſt. Agebat tunc
xeratis annum ſeptuagesimum, corpusque eius tū
ob ſenectutem, tum ob labores & cibi potuſque
parsimoniam, vitæque ſeueritatem, adeò confe
ſum & extenuatum erat, vt abſque adminicul⁹
xgrē poſſet ambulare. Nec tamen quicquam
de la

Tempeſtaſ
arct aqua
ſacra.

de labore suo remittebat; sed pro salute animarum gnauiter sudabat. Nulli hominum ordinem, ætatem vel sexui, fructum doctrinæ & sanctitatis suæ negebat. Neque enim duntaxat ætate prouertos, & sublimum rerum atque disciplinarum capaces erudiebat, sed pueros etiam certis ad se horis euocatos instruebat, docens eos quemadmodum se cruce signarent, orationem Dominicam, & angelicam salutationem, atq; fidei symbolum enunciarent. Deum colerent, parentibus & proximis quibusque honorem haberent, & debita officia persoluerent. In dandis consilijs nec diuites pauperibus, nec ignobilibus nobiles anteponebat; sed erat omnibus charus, omnibus utilis, pius, benignus, amabilis, denique & venerabilis omnibus. Maximè verò orphanorum, pupillorum, ac viduarum se præbuit defensorem, consultorem ac moderatorem, nec solum animos eorū verbo salutaris doctrinæ instruxit, sed etiam sanctis precibus suis morbos & ægritudines ab eorum corporibus depulit.

Fœcunditatem impe
rat coniugi Ducis Britan-
niz.

Eprosum sanaz,

Vxor Iohannis Britanniz Ducis Caroli Francorum regis filia, multis annis infœcunda eius precibus & benedictione, amoto sterilitatis malo, multos peperit filios, atque in ijs Petrum eximijs virtutibus illustrem, qui postea clarissimus Dux Britannie multum operæ & laboris impendit, ut viri sanctissimi nomen in Diuorum albo describeretur. In Nanneteensi oppido hominem quendam 18 annos lepra misere vexatum, cruci signo ab ea calamitate liberavit.

Duobus verò annis in Britannia minori expletis, cùm iam aquæcta penitus ætate, ad felicissimum illud æternitatis iter tendere videretur, admonitus à fratribus ut in Hispanias reuenteretur,

quod

quō patrium solum eius potius, quām peregrinum, reliquijs potiretur, eorum consilijs non acquieuit: imò cūm importunis eorum precibus permotus iter ingressus esset, diuina virtute Venetias redire compulsus est, ibi tūm morbo corruptus, fratribus suis obitūs sui diem indicauit, moxq; minutissimis etiam peccatis per confessiōnem sacramentalem expiatis, intima quadam hilaritate profusus, animam suo creatori tradidit. Corpus eius fuit à clarissima Britanniae Ducis coniuge de more ablutum, & in summa æde vrbis Venetiæ conditum. Sicut autem in vita ita etiam post obitum multis admodum miraculis clarus exitit, quæ nos hic attexere nimia prolixitate deterriti non audemus.

Feliciter
migrat in
calum, Vene
tia.

VITA S. GVLIELMI ABBATIS ROS-
childensis in Dania ex ea quæ est per eius disci-
pulum fideliter conscripta. Cbi⁹t quidem hic
Sanctus anno Domini millesimo ducentesimo se-
cundo, etatis sua nonagesimo octavo. Claruit au-
ten. & alias eiusdem nominis, in Dania, miraq;
sanctitatis, Gulielmus siue Vilhelmus, at Epi-
scopus, Temporibus Sulmonis Dania Regis.

Beat⁹ Gulielmus ex nobili ortu prosapia,
cum optimæ indolis puer, venerabili viro 6 Aprilia.
Hugoni Abbat⁹ S. Germani de Pratis, apud
Lutetiam Parisiorum, à parentibus recēt ac piè
traditus esset, insitū edus, felici ingenio, breui e
os in artib⁹ liberalibus fecit progressus, vt inter literis.
egregios humanioris literaturæ magistrorum cele-
bris haberetur. Hoc studiorum successu Abbas
mirificè exhilaratus, quandoquidem illi sanguine
iunctus